

kan gøre en vældig Allarm, imod Forhandlingspolitikken fra først i Halvfemserne og imod Forliget. Det undrer mig nu noget, at man har villet gøre dette. For det første forekommer det mig, at Lejligheden under Hensyn til den hele Situation er mindre heldig valgt, men for det andet falder det heller ikke godt i Traad med de forsonlige Udtalelser, som ere komne fra Ministerbænken. Hvor fristende det nu end kunde være — saadan staar det i alt Fald for mig — fra mit Standpunkt at optage disse Spørgsmaal til en fornyet Debat og se paa dem under Hensyn til saavel, hvad der er sket siden, som, hvad der var gaaet forud, og ogsaa af den Grund, at der jo nu er gaaet et ikke saa kort Tidsrum siden disse Begivenheder, og det er altid lettere at bedømme en Sag nogenlunde uhildet, naar man ikke staar den alt for nær — hvor fristende det end af disse Grunde kunde være paa ny at komme ind paa en nærmere Drøftelse af disse Forhold, skal jeg dog ganske affholde mig derfra, fordi jeg ikke tror, at en Drøftelse nu paa ny af disse Forhold vil være heldig over for Arbejdet i Fremtiden. Vi ønske jo dog alle at faa det bedst mulige ud af den Situation, som nu er bragt til Veje, og atter og atter at rippe op i disse gamle Stridigheder, tror jeg derfor ikke vil være heldig. Jeg tror ikke, at det vil hjælpe til at fremme det Samarbejde, som den højtærede Kultusminister for et Øjeblik siden talte saa smukt om, og som han jo erklærede, at Ministeriet vilde søge at gøre sit for at fremme. Hvad angaar Forhandlingspolitikken fra først i Halvfemserne, som det ærede Medlem for Ribe (Büsk) var inde paa, kan man jo ogsaa saa meget lettere lade denne Sag ligge nu, som der jo i selve det ny Ministerium og ogsaa i Reformpartiet er aldeles udmærkede Forkæmpere for denne Sag, og noget lignende gælder jo paa en Maade — om ikke just om selve det afsluttede Forlig — saa dog om det, som kan betegnes som Forligspolitikken. Jeg skal derfor lade disse Spørgsmaal ligge. Men derimod skal jeg slutte med at paapege et Forhold, som vi sikkert allesammen kunne glæde os over, og naar Enden er god, er alting jo godt. Den 1ste April 1894 udtalte F. Bojsen Haabet om, *at vi vilde gaa en ny Tid imøde, hvor Forfatningen blev mere end et tomt Ord, blev Liv og Kraft iblandt os.* — Fra andre Sider udtaltes der Frygt for, at det skulde gaa aldeles modsat. Den siden forløbne Tid, og særlig hvad der er sket sidste Sommer, har nu i alt Fald efter min Op-

fattelse stadfæstet og retfærdiggjort det lyse Haab, som Hr. Bojsen den 1ste April udtalte, og derover kunne vi sikkert alle glæde os, uanset hvilke Anskuelser vi ellers mene at burde nære og udtale om Forliget.

Benzon: Da den højtærede Finansminister i den fortrinlige Tale, hvormed han forelagde Finansloven, kaldte paa Sparsommelighedens Aand, gik det ganske vist til en vis Grad, som det gik Alladin, da han gned paa Lampen: han blev forbavset over saa stor og mægtig den Sparsommelighedens Aand var i alt Fald ved første Syn; men det vil sikkert ikke i det videre Løb gaa ham, som det gik Alladin, thi han vil neppe faa den Fornøjelse at se den Aand bygge Slotte og gøre andre store Gerninger; tvertimod, det vil gaa med den, som det for det meste gaar med Aander, at naar de skulle frem i det realistiske Dagslys og den praktiske Gerning, saa forsvinde de i Reglen uden at efterlade noget Spor. Jeg tror derfor heller ikke, at det vil smerte den højtærede Minister meget, naar jeg ikke har nogle Besparselser at foreslaa i al Almindelighed; tvertimod, jeg vil paa en vis Maade advare imod noget. Jeg skal da først nævne den, der blev omtalt af den højtærede Minister, nemlig at vi skulde gaa til en Forhøjelse af Porto under Postvæsenet og Taksterne under Jernbanevæsenet. Ja, det er noget, som man skal gaa til med en vis Forsigtighed, thi det er jo at lægge en Skat paa Handel og Omsætning. Det er ganske vist, at der findes enkelte Breve, som nok kunde bære en vis forøget Porto, men da man jo ikke maa krænke Brevhjemmeligheden i dette Land, vil den store Masse Forretningsbreve, som ikke kunne bære en forøget Porto, komme til at lide derunder. Jeg tror derfor, man skal gaa frem med en vis Forsigtighed. De ærede Talere, som have haft Ordet, have saa godt som alle udtalt deres Glæde over det ny Ministerium. Jeg deler ganske denne Glæde. Det er særdeles udmærket sammensat efter min Mening. Hvis det maatte være mig tilladt at foreslaa en endnu mere udmærket Sammensætning, skulde det være den, at man gik videre med Systemskiftet og fik en Minister for Handel, Industri og Søfart. Hvis en saadan Minister havde eksisteret, vilde han sikkert have været betænkelig netop ved disse Forhøjelser, jeg her har nævnt saavel som ved en stærk Forhøjelse af Taksterne paa Jernbanerne, men da han ikke eksisterer, tvivler jeg in-